

KIS LAP

UTOLSÓ VIRÁGOK. (Lásd a 282. lapon.)

18 szám. — 1877. Ára negyedévre 1 frt. 40 kr.

XIII. kötet.

aeum-épület.
társulat.

EGY KIS TÉVEDÉS.

— Elbeszélés. —

(Folytatás.)

IRÉNKE majd kővé vált ijedtében s szó nélkül oda nyújtotta a kezében volt pénzt . . . épen annyi volt, amennyi a két jegyért kellett; de most már egy árva fillérjök sem maradt. Viszszatért Emmikéhez s elmondta a történetet ugyancsak busan; mert hátha az uton szükségök lesz valamire? Igyekeztek azonban vigasztalódni s Irénke így szólt:

— No nem baj . . . most már menünk kell . . . az uton nem igen lesz szükségünk semmire . . . estére Budapesten leszünk.

— Igen, de addig nagyon megéhezünk, szólt Emmike. Nem reggeliztünk s most nem is ebédelhetünk . . . nincs mivel megfizetnünk.

Az bizony úgy is történt. Nehány percz mulva csöngettek, be kellett ülni a vasuti kocsiba s nemsokára már hegyen völgyön túl robogott velök a vonat. Ismeretlen emberek ültek velök egy kocsiban, kik ugyancsak bámultak, mikor a két kis leányt minden kísérő nélkül látták a nagy utra indulni; de aztán nem igen törődtek a gyerektasokkal s a két leány csak halkán és meglehetősen busan suttogott egymással; épen nem találták olyan mulatságosnak az utazást, mint előre képzeltek volt.

Több óráig ment már a vonat, koronként néhány perczre megállapodván, hogy új utasok beszállhassanak; végre egy nagyobb állomáson hosszabb időre

állt meg, itt volt a vendéglő, s minden utas kiszállt ebédelni. Irénke és Emmike sovárogra nézték, amint uti társaik kiszállanak . . . szerettek volna ők is menni az étterembe, de jól tudták, pénz nélkül bizony hiába mennének, nem kapnak semmit. Pedig milyen éhesek voltak! hiszen tegnap este óta egy harapást sem ettek; majd belebetegedtek, olyan éhesek voltak!

Szóltanul, kedvetlenül ültek egymás mellett, még csak nem is panaszkodhattak, mert jól érezték, hogy maguk okozták a bajt. Az utasok lassanként visszatértek a vendéglőből, beültek a kocsikba, a vonat tovább robogott és vitte tovább a két leányt Budapest felé. Most már csak azzal biztatták egymást, hogy nem sokára megérkeznek s aztán vége minden kellemtelenségnek.

A gőzmozdony nagy gyorsasággal röpitette tova a vonatot s a két leánynak még is úgy látszott, mintha rendkívül lassan mászik előre. Hiába haladtak el a legszebb tájak mellett, — nem érdekelte őket többé semmi, ki sem néztek a kocsi ablakán. Csak azt lesték, mikor ér már véget az utazás.

Végre valahára, hosszas, keserves türelmetlenkedés után nagy örömmel halották a többi utasoktól, hogy a következő állomás már Budapest. Ekkor már sötét is volt s kis utasaink éhesen, kimerülten várták a pillanatot, hogy a vonat megálljon s kiszállhassanak . . . A gőzmozdony hosszan, élesen füttyentett, a vonat berobogott egy roppant nagy csarnokba, — megérkeztek Budapestre.

— Hála Istennek, csak hogy itt vagyunk végre! szólt Emmike.

Sietve kiszálltak a kocsiból; de amint lent voltak, hamarjában nem tudták merre forduljanak. Tömérdek ember tolongott körülöttük s nem tehettek egyebet, mint hogy ők is arra mentek, a merre a többiek. Kijutottak egy nagy váróterembe mely szintén tele volt emberekkel; az érkező utasokat itt várták és üdvözölték rokonaik, ismerőseik s Irénke és Emmike aggodalmasan körülnéztek, nem látják-e valahol apácskát? Irénke aggódva fölkiáltott:

— Istenem mit csinálunk! nincs itt apácska! Zsuzsi néniék sem küldtek elénk senkit!

— Dehogy nem küldtek... itt vagyok én! szólalt meg valaki a hátuk mögött.

Megfordultak és egy öreges, nagyon kellemetlen arczu, magas, sovány nőt pillantottak meg. De most nem igen gondoltak arra, tetszik-e nekik vagy sem, hanem ugyancsak megörültek, hogy vár itt reájok valaki.

— Maga a Zsuzsi néni gazdasszonya, ugy-e? szólta Irénke.

— Micsoda? Gazdasszony? No hiszen még csak az kellene, hogy így beszéljetelek velem! szólta az idegen nő oly fenyegető hangon, hogy a két leány szinte összerezent ijedtében. — Hát még azt sem tudjátok, ki vagyok én? No, majd megtudjátok még eléggé, mert az én kezem alatt leszteek. Én vagyok a tanítónő, értitek? És azt előre mondom, hogy semmiféle ellenmondást nem tűrök... értitek? Amit én mondok, az olyan, mint a szentírás... egy szót sem szabad ellene szólani; értettétek?

Irénke és Emmike bizony egy szót sem értettek az egészből, de a fenyegető, szigorú hangtól úgy megrettentek, hogy reszketve feleltek:

— I... igen... igen is... értjük.

— No akkor jól van. Most hát lássuk tovább. Te látszol az öregebbiknek... te vagy Jolánka, ugy-e? és te vagy Piroska. Hát Margit és Etelka hogy vannak? Mit izentek?

— Margit és Etelka? szólta Irénke bámulva. Nem tudom... nem ismerem őket.

— Micsoda? Nem ismered? Hogy beszélhetsz ilyen együgyűséget? Nem ismered a saját testvéreidet! Reménylen, nincs semmi bajuk? Csak nem haltak meg?

— Nem... oh nem! szólta Irénke egészen megzavarodva s azt sem tudva, mit feleljen e csodálatos kérdésekre.

— Most ideje, hogy menjünk, mert későre jár az idő, szólta ismét az idegen nő. Előbb azonban a podgyászt kell kiváltani.

— Nem hoztunk magunkkal semmit, szólta Emmike. Majd holnap utánunk küldenek mindent.

— Elég hiba. A mamátok írta, hogy a ruhák nincsennek készen, de ma vagy holnap meglesz minden s akkor aztán eljöttök; gondoltam, hogy ma érkeztek s kijöttem; de ha már elindultatok, el kellett volna hozni minden ruhát is. Nem szeretem a rendetlenséget. No majd megírom a mamájuknak; most siessünk haza, ne várjon a kocszi hiába.

Kimentek a váróteremből a pályaudvarba s beültek egy bérkocsiba. Irénke és Emmike annyira el voltak ámulva ezen

a furcsa fogadtatáson, hogy valósággal nem tudták, mit gondoljanak a dologról. Szótlanul, félénken húzódtak meg a kocsiban s csak az vigasztalta őket, hogy nem-

sokára a mamánál lesznek s minden baj véget ér. De ebben csalódtak még csak igazán!

A koci sokáig ment keresztül-kasul

GRÖNLAND LAKOSAI. Madarászó eszkimó. (Lásd a 282. lapon.)

mindenféle utczákon és végre egy félre-
eső keskeny utczába, egy ódon, épen nem
szép ház előtt állott meg; itt ki kellett
szállani. Épen a ház kapuja mellett volt egy

utcai lámpás és ennek fénye mellett tisztán olvasni lehetett a kapu fölött egy nagy fekete táblán e szavakat: »Faragó Zsuzsanna leánynevelő intézete.«

A két leány, amint a kocsiból kilépett, akaratlanul e nagy táblára pillantott s elolvasta a fölirást. A bámulásra nem maradt idejük, mert kísérőjük gyorsan betolta őket a kapun s előttük menve, gyorsan vezette őket föl a lépcsőn az eme-

letre; de mialatt fölfelé mentek, Emmike halkán így szólt:

— Irénke ... én azt hiszem ... itt valami iskolába jutottunk ... és mamánk semmit sem említett erről! Oh ... ez igazán nem szép! Azt hittük, hogy né-

GRÖNLANDI LAKOSAL. *Eszkimók köszönési módja* (Lásd a 282. lapon.)

leány napi mulatságra jövünk ide s most bedugnak az intézetbe! Pedig mamácska azt mondta, hogy majd csak esztendőre küld nevelőintézetbe.

— Igen ... azt mondta, felelé Irénke busan. De alkalmasint mást gondolt, s

mert tudta, hogy rosszul fog nekünk esni, tehát nem írta meg előre, miért hozat föl ide ... gondolta, hogy elég ideje, ha itt megtudjuk mi vár reánk!

Nem volt idejük, hogy tovább beszél-gessenek mamájok furcsa eljárásán, mert

már följutottak az emeletre s itt egy meglehetősen rendetlen szobába léptek, hol egy öreges és épen nem nyájas arcú asszonyosság fogadta őket. Kisérőjük így szólt:

— Itt van a két új növendék; ez a Jolánka . . . ez meg Piroska. Köszönjenek szépen — mondá a leányokhoz fordulva — ez az igazgatónő.

Irénke és Emmike zavarodottan köszöntek; még mindig nem tudták világosan, mi történik velök s azt remélték, hogy majd most az igazgatónő felvilágosítja őket; de ez nagyon kurtán így szólt:

— Jól van. Reményelem, meg lesznek veletek elégedve, jobban mint tavaly a testvéretekkel. Most menjetek a nagy terembe a többi leányhoz. Csak arra intelek, hogy pontosan engedelmeskedjetek Amália kisasszonynak, mert különben velem lesz dolgotok; az én nevem pedig nem hiába Faragó Zsuzsánna, én lefaragok minden gonoszszágot rólatok.

Ez nem volt valami nagyon biztató fogadtatás s a két leány szinte örült, hogy Amália kisasszony — így hívták kísérőjüket — intett nekik, hogy kövessék. Egy nagy terembe vezette őket, hol körülbelül husz leány ült két hosszú asztal körül s kíváncsian bámultak az ujonnan érkezőkre. Amália kisasszony bemutatatta őket, így szólván:

— Leányok, itt van két új növendék, Jolánka és Piroska . . . tudjátok, akiket vártunk, Margit és Etelka testvérei. Adjatok nekik helyet.

Amália kisasszony aztán nem törődött többet a két új növendékekkel, hanem kiment s Irénke és Emmike meglehetősen

zavartan álltak meg az ajtó közelében. De a leányok közül kettő vagy három fölugrott és oda sietve megszólította őket.

— Régen vártunk már, mondá az egyik. Hogy vannak Giti meg Eti?

— Miféle Giti meg Eti? kérde Irénke csodálkozva. Nem ismerek senkit, akit így hívnak.

— Halljátok, leányok? Nem ismerik saját testvéreiket! Hahaha!

Roppant kacagás támadt s a két leányka nem tudta, boszankodjék-e vagy szégyenkezzenek inkább. De egy másik leány megszánta őket és így szólt:

— No, meglehet, hogy nem ismeritek e neveket, mert mi kereszteltük el így Margitot és Etelkát s ők otthon talán nem mondták meg. Hanem a pénzemet, remélem, megküldte Margit? Két forintot adtam neki kölcsön s azt ígérte, hogy veletek majd elküldi. Elhoztátok?

— Mi nem hoztunk pénzt senkinek és nem ismerünk semmiféle Margitot, sem Etelkát, kiáltá Emmike boszusan.

A leányok ismét nagy nevetést kezdtek s ki tudja, milyen veszedelmes pörpatvar támadt volna, ha e pillanatban meg nem szólal a másik szobából egy tompa csöngettyű hangja.

— Vacsorálni! kiálták a leányok s ott hagyva Irénkét és Emmikét, siettek a másik szobába.

A két testvér követte őket, annál inkább, mert olyan hosszú böjtölés után ugyancsak szükségük volt már egy kis meleg ételre. Elfelejtettek minden gondot és kellemetlenséget és siettek a terített asztalhoz, melynek legvégén szerencsésen el is foglaltak két üres helyet. Az estebéd

nagyon egyszerű és őszintén megvallva, nagyon rossz is volt; Irénke és Emmike máskor aligha ettek volna belőle csak egy falatot is; de mert az éhség legyőzött minden finyáskodást és még örültek, hogy végre úgy a hogy csillapíthatják éhségüket.

Estebéd után nemsokára következett a lefekvés, aminek Irénke és Emmike majdnem még jobban megörült, mint a vacsorának. Mert a sok izgalom s a hosszú ut rendkívül ellankasztotta őket; alig várták, hogy végre már lenyugodhassanak; megtehették csakhamar, de bizony nem nagy köszönet volt benne. Az ágy rettetően rossz volt, de ez még hagyján! Aki fáradt, elalszik a pusztai földön is. A baj az volt, hogy nem kaptak ám külön szobát, mint otthon, hanem több más leánnyal közösen egy nagy hálóteremben kellett aludniok. Itt aztán nagyon szeretették volna ám, ha jelen lett volna az a szigorú, rettenetes Amália kisasszony, aki nem tűr semmi ellenmondást s aki talán tudott volna csöndet tartani. Mert nagy zenebona volt ám ott sokáig! A többi leányok nem voltak olyan álmosak és fáradtak, mint Irénke és Emmike s fölügyelet nélkül levén, százféle pajkos tréfán törték a fejüket; legfőbb mulatságuk pedig abból állott, hogy az új pajtasokat faggatták és vallatták s nem engedték elaludni, mignem végre nagysokára beleuntak, elálmosodtak és maguk is lefeküdtek.

Másnap reggel korán kellett fölkelni s nagyon vékony reggeli után rögtön hozzáfogni a tanuláshoz. Szerencsére ezzel könnyen boldogultak, mert amit a leányok itt tanultak, azt ők ketten már rég

tudták, otthon a mamáskától már rég megtanulták; de annál unalmasabb volt órákig ott ülnök az iskolateremben. És milyen volt ez a terem! Csupa törött lóca, három lábu szék, repedezett asztal, poros fal, úgy hogy Irénke és Emmike, kik rendhez és tisztasághoz voltak szokva, igazán rosszul érezték itt magukat. És a tanítónő, az a rettenetes Amália kisasszony is bizony nagyon kevésbé hasonlított valami jó tanítónőhöz s mikor ez első lecke vége lett, Emmike egy sarokba félrevonta Irénkét és így szólt:

— Irénke, én semmiképp sem tudom elhinni, hogy nekünk itt kellene maradunk egy egész esztendeig! Hiszen ez valami rossz zugiskola! Lehetetlen, hogy mamánk ilyen helyre akart volna minket adni!

— Nem tudom . . . szólt Irénke busan. Mamácska bizonyosan nem volt itt maga soha, talán csak mások ajánlották . . . hanem az bizonyos, hogy ez nem lehet valami híres nevelő intézet. Én egészen másfélének képzeltem a fővárosi nagy nevelőintézeteket. Hiszen ez borzasztó hely!

(Vége következik.)

A VADÁSZ-PÁRDU CZ.

(Képpel a 280—281. lapokon.)

A VADÁSZAT minden időben és minden népnél kedves mulatsága és foglalkozása volt a férfiaknak s az még mai nap is; a mi szép magyar földünkön is sokféle vadászat honos: agárral fogjuk el a gyors lábu nyulat; kopóval, vizslával hajtjuk föl a sűrű erdőben, bozótban rejtőző vadakat, hogy biztosan lelőhessük; s a jó vadászkutya igen hasznos szolgálatot tesz, nélküle nagyon bajos volna a vadászat, mert a vadászkutya az ő finom szaglásával ha-

mar megtalálja a nyomot, míg az ember akár egész nap is hiába keresgélne. Régi időben a madarak elfogására solymokat tanítottak be, de ez most már kevés helyen divatos, mert a solymok tanítása és tartása sok veszélyességgel jár.

A keleti országokban, az ázsiai sík pusztákon még egy más neme is van a vadászatnak, melyet mi nem ismerünk: kutyák helyett párducot használnak a vad elfogására. Az e célra betanított párducz a vérengző, kegyetlen leopárdok családjából való, de kisebb, nem olyan vérszomjas és kölyök korában elfogva, könnyen megszelídül, szabadon járhat az utcákon és hiven követi gazdáját; megkülönböztetésül a vad leopárdtól gepárdnak is nevezik.

Bármily szelíd és engedelmes is azonban a vadász-párducz: mihelyt kint van a szabadban és megpillant valami futó állatot, azonnal fölérred benne a régi vad ösztön s üldözőbe veszi a menekülőt. E tulajdonságát tehát a

vadászok fölhasználják s a párduczezal elfogatnak olyan óvatos gyors lábu állatokat is, melyekhez különben alig lehetne közel is jutni, minő p. o a gazella. A pár-

duczoknak, midőn kiindulnak velök vadászni, bekötik a szemöket, hogy utközben semmit se lássanak és ne nyugtalankodjanak, fölteszik szekérre és kiviszik a pusztára, hol a gazellák legelnek. Ha a vadászok messziről már látják a vadat, melyet elfogatni kívánnak, akkor leoldják a kenedőt a párducz szeméről és mutatják neki

a vadat. A párducz leugrik a szekérről és gyorsan, de óvatosan közeledik a kiszemelt áldozat felé; hason mászva, kövek, bokrok mögött bujkálva tör előre úgy, hogy sokáig nem is látni, merre jár; midőn aztán már közel jutott a gyantlanul legelésző gazellához, hirtelen felszökken és néhány hatalmas ugrással ott terem mellette, nyakára ugrik és agyonharapja. A jól tanított vadász-párducz nem nyul hozzá az elfogott zsákmányhoz, hanem bevárja, míg gazdája oda érkezik, kitől aztán jutalmul mindjárt kap jó falatokat az elejtett vadból.

Ilyen vadász-párducz most Budapesten is látható az állatkertben, még pedig kettő. Messzi földről, Arábiából hozta egy jámbor török pap ajándékol nekünk s több hónapig utazott velök szárazon és tenge-

A VADÁSZ-PÁRDU CZ.

ren, míg végre szerencsésen Budapestre érkezett.

Ha az állatkertet meglátogatjátok, ott láthatjátok a két szelid párduczot. Nem igen jól érzik magukat a szűk ketrecben s bizonyosan kíváncznak vissza a forró pusztára, hol rokonaik vigan vadásztatnak.

UTOLSÓ VIRÁGOK.

(Képpel a ezimlapon.)

M

Ég melegen, még biztatón
Süt ránk az őszi nap.
Még ing a lomb, még nyíl virág
A bogas fák alatt.

A természet virágozó,
Végső bucsija ez.
Néhány nap: és érdő, mező
Fakó s majd fosztva lesz.

Még áll, tarkál a szűk virány,
Még él, még nem halott!
Itt őszi rózsza ingadoz,
Fehér bogyo amott.

Hogy köthessen füzérbe mind,
Szedem, folyvást szedem,
És koszoru gyanánt: anyám
Sirjára ráteszem.

GRÖNLAND LAKOSAI.

— Madarászó eszkimó. — Eszkimók köszönési módja. —

(Képekkel a 276. és 277. lapokon.)

ATÉRKÉPRŐL, hiszem, sokan tudjátok már, hol van Grönland, az a félre eső hideg ország, melyről szólni akarok. Messze Éjszakai Jégestengernek jóformán közepén fekszik egy nagy, igen nagy darab föld, hová csak ritkán téved egy-egy hajó, mert ott bizony nem sok dolga akad. Az egész föld ott rendkívül szomorú, kopár s az esztendő nagyobb részén át

csikorgó tél uralkodik fölötté; mikor mi még javában szüretelünk és szedjük a jó őszi gyümölcsöt a fáról, Grönlandban már vastag jég borítja a vizeket, magas hó fedi a földet és aztán így marad sokáig; mikor mi javában benne vagyunk a tavaszban s mezőinken a virágok pompáznak, a szegény grönlandi földjén csak lassan kezd olvadni a hó és jég s még azután sincs soha igazán meleg, úgy hogy csak holmi törpe bozótok, mohák tenyésznek a néhány hétig tartó rövid nyár alatt, aztán megint az a rettenetes tél következik.

És ezen a szomorú földön mégis laknak emberek, kiket eszkimó néven ismerünk. Leginkább a tengerpart közelében van tanyájuk, mert főleg a tenger nyújtja nekik táplálékukat. Jámor, szelid emberek, az idegeneket szívesen fogadják és megvendégelik, a szerencsétlen hajósokat pedig, kiket vihar és szélvész odavet a partra, örömmel segítik és mentik ki a veszedelemből.

Az eszkimók leginkább vadászatból és halászatból élnek, mert a rövid nyár alatt hasznos növények, gyümölcsök meg nem teremnek. De annál bővebben van mindenféle hal a tengerben, jó husu madár a sziklákon, aztán foka, rozmár stb. Az eszkimók fő foglalkozása tehát a vadászat, még pedig gyakran nagy veszedelmek között. Törékeny, rossz sajkákon bocsátkoznak a tengerre és üldözik a fókát, melynek husát elteszik télire is, zsirját kiolvasztják, bőréből pedig ruhát készítenek, még pedig férfiak, nőnek egyformát, úgy, hogy az idegen hamarjában alig ismerheti fel őket. Ha nagyon bőven van zsirjok, prémjök, eladják az európai hajósoknak, kik mindenféle hasznos eszközöket adnak érte cserébe. A halászatnál veszedelmesebb a madarászat, melyet a tengerparti szírtek közt üznek. Itt százként fészkelnek a sziklák meredek oldalában különböző madarak, melyeknek husa igen jóízű. De nehéz ám hozzájuk férni. Lelőni a madarat hasztalan volna,

mert akkor leesik a szédítő mély örvénybe a tengerbe s onnan nem lehet előkeresni; az eszkimó tehát hosszú póznára madárfogót erősít s a szirtek közt nyaktörő örvényeken botorkálva, elevenen fogja el a zsákmányt; de bizony nem ritkán szerencsétlenség is éri, elszédül és lebukik a mélységbe, honnan többé ki nem menekülhet.

A grönlandiaknak sok furcsa szokásuk van, melyeken az idegen eleinte jót nevet. De talán egy sem furcsább, mint köszönési módjuk, midőn csikörgő téli napon találkoznak s letérdelvén, orrukat egymáséhoz értetik. Ez nagy barátság jele és ők meg nem foghatják, miért nevet ezen az idegen s miért nem akarja őket ily módon üdvözölni.

SALAMON TORNYA.

(Képpel a 288. lapon.)

Aki Budapestről fölfelé utazik akár valamelyik szép dunai gőzhajón, akár a gyorsabb vaspályán: jobbra-balra a hatalmas Duna partjain sok gyönyörű tájat lát; de valamennyi közt legszebb a visegrádi vár-rom, mely a magasból még most is büszkén néz le az utasokra, kik megbámulják. Hajdan fényes királyi palota volt ez: itt lakot ta dicső nagy Lajos király és sok nevezetes esemény történt e helyen; egyik nagy tornya pedig a várnak arról híres, hogy abban hajdan, több száz esztendővel ezelőtt egy magyar király volt fogolykép bezárva. Ez Salamon király volt s az ő fogsága óta azt a tornyot mai napig Salamon tornyának nevezik, mert nem mindennapi dolog ám, hogy egy király börtönbe legyen zárva.

Salamont, aki megkoronázott magyar király volt, természetesen nem úgy zárták el, mint holmi közönséges gonosztevőt. Salamon király nagyon rosszul kormányozta az országot, sok szerencsétlenségét okozott, míg végre a magyar főurak

összegyültek és Salamon helyett Lászlót választották királynak, ki oly jeles férfit volt, hogy később a nép szentnek tartotta. Salamon eleinte jószántából átengedte trónusát Lászlónak és megígérte, hogy csöndesen félre vonulva fog élni; de nem-sokára megbánta tettét és szeretett volna megint király lenni; mivel pedig másképp nem boldogulhatott, tehát sereget gyűjtött és háborut indított László király ellen. Seregét azonban megverették s ő maga fogságba került. A nagylelkű László király először megbocsátott; de Salamon nem maradt békén, hanem meg akarta gyilkoltatni László királyt, hogy aztán trónját elfoglalhassa. Ez a terv is rosszul ütött ki s László király haragjában a gonosz rokont elfogatta és Visegrád várába csukatta.

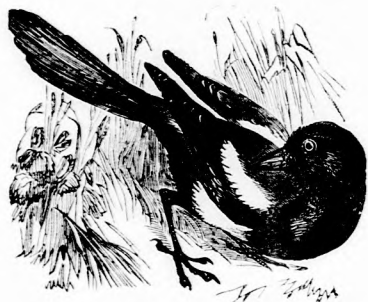
Itt volt Salamon sokáig fogva, míg végre László király ismét megbocsátott neki és szabadon bocsátotta. A nyugtalan ember pedig ezt azzal hálálta meg, hogy megint gonosz terveket szőtt László ellen, idegen sereget hozott az ország ellen, de megint csak a hős László király győzött és Salamon elmenekült, nem is látta többé soha senki, még hírét sem halották.

Azóta, hogy ez történt, már sok száz esztendő mult, és a torony dűledező félben van. Azonban egészen összedőlni, mégsem fog, mert néhány évvel ezelőtt gondoskodtak kitatarozásáról úgy, hogy még sokáig fog állani és emlékeztetni Salamon király történetére.

KÉPREJTVÉNY.

KÖLLETLEN VENDÉG.

GSÖRÖG a szarka,
Rezeg a farka,
Napfényben ragyog a
Szárnya, a tarka.

Fa tetejébe'
A közös fészke.
Elrepül, keresgél,
Még nincs ebédje.

És oda hagyva
Fészkit a szarka,
Rárepül eseregve
Púba ugarra.

Ott a bogárka,
Pete, tojáská :
Csőrével a szarka
Mind ki is ássa.

Lakomáz kedvre,
A bögye telve,
Haza száll ; de fészket,
Jaj, hogyan lelte !

Ó te szent Rókus,
Mi hókus-pókus !
Fészkiében vén evet
S két kicsi mókus !

CZIRMOS CZICZA KALANDJAI.

— Mese. —

(Folytatás.)

ZIRMOS czicza kissé meglepetve nézett Bagoly urra, aztán hitetlenül rázta a fejét és így szólt :

— Azt én bizony nem hiszem, hogy ilyen sorsban is élnek macska-rokonaim : soha sem hallottam hírét s Holló ur sem beszélt effélett, pedig ő már csak ismeri a világot.

— Ugy van, szólt közbe Holló ur. Én sokat jártam a világban, de sehol sem

láttam olyasmit, amit Bagoly ur emleget. Ezt csak képzeli Bagoly ur.

— Jól van, jól, felelt Bagoly ur nyugodtan. Nem akarok haszontalan vitába bocsátkozni ; csak azt tanácsolom, kedves Czirmos barátom, hogy verje ki a fejéből ezeket a bolondos gondolatokat és higye meg, hogy éppen úgy mint ezelőtt, boldog lesz azután is a kedves kis házikóban a jó öreg asszony mellett.

E jó tanács után Bagoly ur tova röpült, nagy zavarban hagyva Czirmost, ki a komoly szavakon igen megilletődött ;

de ez nem tartott sokáig, mert Holló ur csakhamar így szólt:

— Kedves barátom, ne hallgasson arra a vén Bagolyra. Hiszen jól tudja, hogy ez olyan együgyü madár, mely soha semmit sem látott a világon; csak esténként buvik ki odujából, — hogyis tudhatna valamit?

Még talán tovább beszéltek volna, de e pillanatban erőszápor kezdett hullani, haza kellett menekülniök. Holló ur elbujt odujába, Czirmos pedig sietett be a házba s a tüzhely mellé telepedett, hol a vigan pattogó láng pompás meleget terjesztett, mialatt az öreg asszony a vacsorát főzte. Az nem jutott eszébe Czirmosnak, milyen kellemes dolog, hogy ebben a csuf esős, hideg időben ő ilyen jó helyecskén pihenhet, mialatt más szegény cziczák talán nem tudnak hová menekülni s áznak-fáznak, dideregnek; nem, erre nem gondolt, hanem mindig csak arra, milyen boldog az a másik czicza ott a fényes kastélyban, melyről Holló ur beszélt. És e fölött

töprekedve, nagyokat sóhajtott és igen szerencsétlennek érezte magát.

Hirtelen erős kopogás riasztotta föl a csöndes házikó lakóit s kívülről valaki így szólt:

— Örzse néni! nyissa ki az ajtót, nagyon átáztam.

— Te vagy az, Miska öcsém? Mindjárt!

És Örzse néni sietett kinyitni a gondosan becsukott ajtót. Szép, természetes férfi lépett be, vállán puskával, de egészen átázva; az urasági erdőkerülő volt ez kit az eső meglepett s ki bejött kissé megmelegedni és ruháit megszáritani.

— Brr! de hatalmas zápor! szólt Miska. Ugy-é megengedi, Örzse néni, hogy itt bevárjam, míg elmulik? Addig kissé meg is száritom a köpenyemet, mert na-

gyon kellelten volna egész éjjel nedvesen hordozni.

— Állj ide a tüzhöz kedves öcsém, felelt Örzse néni szívesen. Mialatt a ruhád megszárad, megfő az étel is, szívesen látlak egy kis vacsorára.

ÍMA. (Lásd a 287. lapon.)

— Köszönöm szépen, kedves néném-asszony, az bizony jó lesz.

A köpönyeg nem sokára megszáradt; ezalatt a vacsora elkészült s leültek az asztalhoz. Czirmos is kapott egy tányérkán jó falatokat s míg ekként jóízűen ettek, Orzse néni és a Miska kerülő barátságosan beszélgettek.

— Hát a kastélyban mit csinálnak, mi újság? kérdé Örzse néni.

— A kastélyban? felelt Miska nevetve. Ott nagy baj van! Épen ma nagy temetés volt.

— Az Istenért, ki halt meg? szólta Örzse néni ijedten.

— No no, ne ijedjen meg néném, csak a grófné macskája fiát temették. Tudja, az öreg grófné rendkívül szereti az ő kutyáit, macskáit s igazán sirt, mikor megtudta, hogy kedves fehér cziczája meghalt. No, majd megvigasztalódik, van elég fehér macska a világon.

Hogy fülelt Czirmos, mikor ezt hallotta! És milyen gondolatai támadtak! A gazdag grófné most bizonyosan keresni fog egy szép fehér cziczát a régi helyébe, — mért ne érhetné Czirmost a szerencse, hogy a kastélyban éljen ezentul? Van olyan szép, mint akármelyik fehér czicza, egyéb pedig nem szükséges, mert nem lesz más dolga, mint enni és aludni, — ezt könnyen elvégzi.

— Ezt a jó alkalmat nem szabad elszalasztani! gondolá Czirmos. Talán soha sem kerül többé ilyen szerencse az utamba. Most megvalósulhatnak régi vágyaim. Holnap reggel rögtön utnak indulok s meg vagyok győződve, hogy ha a

grófné megpillant, azonnal megszeret és magánál tart.

Miska kerülő ezalatt már eltávozott. Örzse néni aludni ment és Czirmos is elfoglalta rendes helyét a fa-padkán, de ezuttal sokáig nem tudott elaludni. Mindig csak holnapi nagyszerű tervére gondolt, az nem is jutott eszébe, milyen hálatlanságot készül elkövetni, ha elhagyja asszonyát, ki annyira szereti s ki eddig oly jól gondját viselte.

Végre megvirradt. Örzse néni fölkelt és dolgai után látott, Czirmos pedig szintén sietett ki, hogy utnak induljon. Gyönyörű idő volt, de a fű még csöpögött a tegnapi esőtől s ez bosszantotta Czirmost, egyrészt mert macska létére a vizet épen nem szerette, de másrészt mert az jutott eszébe, hogy ha nedves réteken, sáros uton megy, egészen bemocskolja szép fehér bundáját s akkor a kastélyban aligha fog tetszeni. Szerencsére azonban épen, midőn ezen töprenkedett, fával megpakott szekér állt meg a házikó előtt. A kocsis ismerőse volt Örzse néninek s néhány szót váltott vele, mialatt pipáját megtönte és meggyújtotta; említette mellesleg azt is, hogy a kastélyba viszi a a fát.

— Oh, ez épen jó, gondolá Czirmos. Fölugrom a szekérre, elrejtőzöm a nagy hasábok közt s így kényelmesen eljutok a kastélyba, még az utat sem kell keresnem. Ugyancsak bajos lett volna gyalog oda találnom.

Minden úgy történt, amint Czirmos kívánta s hosszas kocsizás után végre keresztül jutottak a nagy erdőn és a tulsó szélén Czirmos egy nagy kastélyt pillantott meg.

— Ez az, bizonyosan ez! gondoló.

Csakugyan az volt. A fás szekér egy hátsó udvarba hajtott s itt Czirmos hirtelen leugrott és szaladt egy hosszú tornác felé, mely egy másik udvarba vezetett. Ez a másik udvar sokkal szebb volt, csupa virág mindenütt, apró szobrocskák, kényelmes ülőkkel stb.; látszott, hogy ez valóban nagyuri lakás.

— Itt jó helyen járok, gondoló Czirmos. Most csak azt kellene tudnom, merre jutok legkönnyebben a grófné szobáihoz.

Ideje sem volt ezen gondolkozni, mert e pillanatban egy leány, a grófnő komornája észrevette és oda szaladt.

— Milyen szép czirmos czicza! kiáltá. Még szebb, mint a régi volt! Vajjon honnan tévedt ide? Nem emlékezem, hogy a kastélyban valahol láttam volna. Mind-egy, elviszem a grófnéhoz, hátha megtetszik neki? Mindjárt jobb kedvű lesz.

A komorna megfogta Czirmost és ölében simogatva, dédelgetve bevitte egy fényes terembe, hol egy gazdagon öltözött öreges asszonyság előtt állt meg vele.

— Kegyelmes asszonyom, találtam egy gyönyörű szép cziczát! Még szebbet a réginél. Nem tudom, honnan tévedt ide, de talán megtarthatjuk; ha jelentkezik gazdája, jó pénzért bizonyosan átengedi kegyelmes asszonyomnak.

(Vége következik.)

I M A.

(Képpel a 261. lapon.)

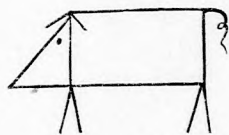
MI Ferikénk beteg,
Rázza sorvasztó hideg
Te jó Isten az egekben,
Esdve kérlek, gyógyítsd meg.

Szegényke még oly kicsi,
Lelkét bűn nem terheli.
Szívecskéje csak mosolygó
Szelidséggel van teli.

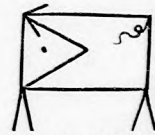
Majd ha megnő s férfi lesz,
Meglásd: szent kedvedre tesz,
Ragaszkodva az ő drága
Szeretett szüleihez.

Nézz reánk, te jó Isten,
Ne engedd, hogy szenvedjen!
Tedd, hogy a mi kis Ferikénk
Mégint vidám, frís legyen.

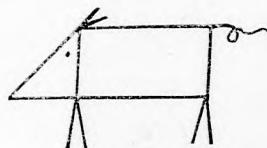
FIGURA PISTA RAJZAIBÓL.

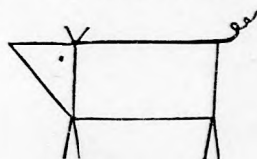
A komoly kocza.

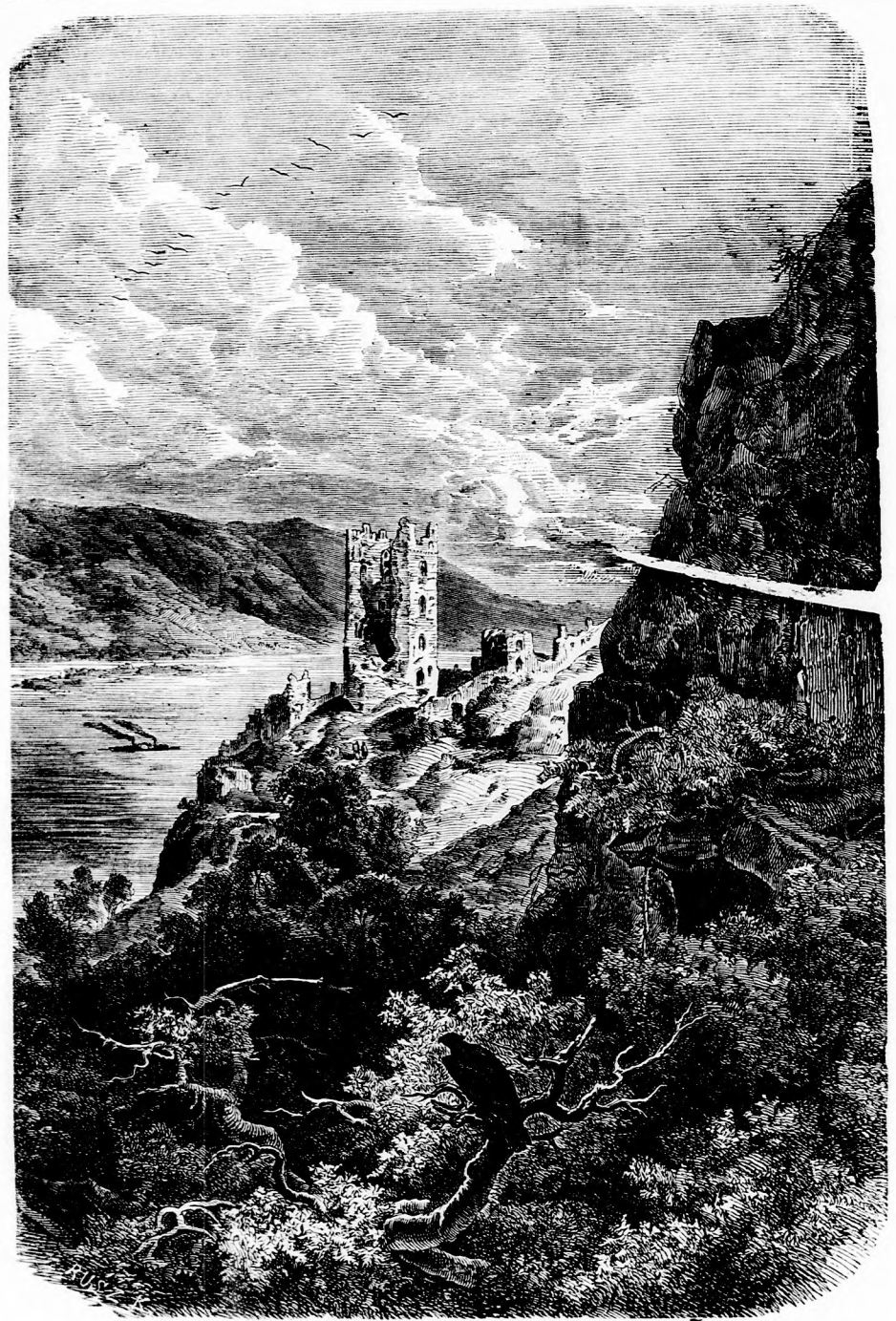
A kíváncsi kocza.

Az egykedvű kocza.

A vig kocza.

SALAMON TORNYA. (Lásd a 283. lapon.)

Felelős szerkesztő: **Forgó bácsi**. Kiadó-hivatal: Budapest, barátok-tere, 7-ik sz., Athenaeum-épület.
Budapest 1877. Nyomtatja a kiadó-tulajdonos: Athenaeum irodalmi és nyomdai részv. társulat.
Megjelen hetenként egyszer, 16 oldalon.